

Makea maku Jumalalle

Keskeinen jae: "Sisäelimet ja jalat on pestävä vedellä, ja pappi polttaa ne kaikki alttarilla. Se on polttouhri, ruokauhri, Herralle mieluinen aromi."

3. Mooseksen kirja 1:9

Valitut kirjoitukset:

3. Mooseksen kirja 1:1-17

Hajuaistin symboliikkaa käytetään Raamatussa välittämään ajatusta uhrauksesta ja omistautumisesta. Ef. 5:2:ssa apostoli sanoo: "vaeltakaa rakkauden tiellä, niin kuin Kristus on rakastanut meitä ja antanut itsensä meidän puolestamme tuoksuvaksi uhriksi ja uhriksi Jumalalle". Tällä kielenkäytöllä Paavali vie ajatuksemme takaisin Israelin ilmestysmajan jumalanpalveluksiin, joissa sen seremonioiden yhteydessä poltettiin suitsukkeita pyhässä osastossa olleella kultaisella alttarilla, jonka tuoksu tunkeutui toisen verhon taakse kaikkeinpyhimpään. Tätä toimitusta koskevissa ohjeissa sanottiin, että "Niinpä

suitsukkeita poltetaan säännöllisesti Herran edessä tulevien sukupolvien ajan". 2. Moos. 30:1-8

Tabernaakkelin jumalanpalveluksia koskevat ohjeet olivat hyvin tarkat. Israelin sovituspäivänä ylipappi Aaron vei syntiuhrien veren kaikkeinpyhimpään sirotellakseen sen armoistuimelle. Ennen tätä oli kuitenkin välttämätöntä, että kultaisella alttarilla poltettiin ensin suitsukkeita, jotta niiden savu ja tuoksu pääsisivät kaikkein pyhimpään ennen kuin Aaron kulki verhon alta. Jos näin ei olisi tehty, hän olisi kuollut astuessaan kaikkeinpyhimpään. (3. Moos. 16:11-14). Palavan suitsukkeen savu ja haju oli todiste siitä, että uhriyö oli suoritettu asianmukaisesti ja että se oli Jumalalle hyväksyttävä.

Eläinuhreja, jotka poltettiin kultaisella alttarilla, pidettiin myös "makeana tuoksuna Herralle", kuten avainjakeestamme ja sen asiayhteydestä käy ilmi. (3. Moos. 1:5-9). Liha- eli viljauhreja, kun ne poltettiin alttarilla Herran ohjeiden mukaisesti, pidettiin samalla tavoin "makeana tuoksuna". 3. Moos. 2:1-9

Edelliset Israelin seremoniat, joita pidettiin "makeana tuoksuna", viittasivat kaikki eri tavoin Jeesuksen palvelukseen, kuuliaisuuteen ja uhriin, joka nousi

Jumalan eteen "tuoksuvana uhrina". (Ef. 5:2). Mestarin vihkiytyneitä seuraajia kutsutaan myös uhraamaan ja kastautumaan Jeesuksen kuolemaan. (Room. 12:1; 6:3-4). Kristityn uhrityö kohdistuu erityisesti "Kristuksen ruumiin" kanssaihminen puolesta. 1. Kor. 12:12-14, 27

Filippiläiskirjeen 4:18:ssa apostoli Paavali viittaa Filippiläisten seurakunnan uhraukseen, jonka se osoitti lähettämällä hänelle lahjan hänen ollessaan vankilassa Roomassa, ja sanoo siitä: "Tuoksuva uhrilahja, otollinen ja Jumalalle otollinen uhri." Tässä meillä on Paavalin itsensä auktoriteetti soveltaa Israelin ilmestysmajan opetuksia seurakuntaan. Se osoittaa lisäksi, että Jumala koettelee hänelle omistautumisemme vilpittömyyttä sillä, kuinka vilpittömästi uhraamme ja palvelemme toisiamme.

Hajuaistin symboliikan pitäisi auttaa meitä erottamaan todellinen omistautuminen Jumalalle ja pelkkä huulille puhuminen. Jos emme voi havaita uhrautumisen "hajua", voimme hyvinkin ihmetellä, kuinka syvälle totuus on tarttunut hengelliseen elämäämme. Näkemyksemme Totuudesta pitäisi paljastaa etuoikeus uhrata ja palvella toisten puolesta, ja sydämemme omistautuminen Herralle pitäisi saada meidät nopeasti luopumaan

elämästämme, jotta muut voisivat tulla siunatuiksi.
Näin omistautumisemme makea tuoksu on
voimakas. Joh. 15:13; 1. Joh. 4:7-11.